

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG-nak

BUDAPEST

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/770-2/2019</u>	
Érkezett: <u>2019 JÚN 19.</u>	
Példány: <u>4</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>1</u> db	<u>4</u>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Szebellédi Ferenc [REDACTED] alatti lakos, hentes és mészáros mester az alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján a biztosított határidőn belül a **TAPOLCAI Járásbíróság 5.SZK.111/2018/10. számú végzését érintően**, mellyel szemben fellebbezésnek helye nincs, (minden rendelkezésemre álló rendes jogorvoslatot határidőn belül igénybe vettem, a kérelmemmel érintett bírósági végzés rendelkező részét még a tárgyalás napján, azaz 2019. 02. 18-án átvettem, az indokolással ellátott végzést pedig a járásbíróság a postabélyegző tanúsága szerint 2019. 02. 27-én adta fel, ehhez -és az átvételhez- képest határidőn belüli a kérelmem, míg a tárgyalás napjához képest is, hisz a 60 napos határidő április 19-én telt volna le, de mivel az ünnepnap, így az azt követő első munkanap a kérelem benyújtására nyitva álló határidő utolsó napja, így kérelmem nem elkésett)

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z - t

terjeszték elő az alábbiak szerint:

A) Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg: mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet követ el a Kormány, /Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés: „Magyarország... JOGÁLLAM”/ mert nem tesz eleget a közúti közlekedésről szóló 1988.évi I. törvény 48. § (3) bekezdés a) pont 9. alpontjában kapott jog(szabály) alkotási kötelezettségének, melyet az 1998. évi LXXIII. törvény 18. paragrafusa állapított meg 1999. január 1. hatályba léptetéssel. (ez egyúttal sérti az Alaptörvény 15. cikk (3) bekezdése második fordulátát is)

B) Kérem továbbá, állapítsa meg, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes miniszteri rendelet (KRESZ), mint „csonka jogszabály” alkotmányellenes, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján **semmisítse meg, mert sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság alkotmányos elvét, a IV. cikk (1) bekezdésben -továbbá az 1993. évi XXXII. tv. 5. CIKK (EEJE) 1. pontjában- megállapított *szabadság és a személyes biztonság-hoz való jogot*, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése szabályát. (az A) és B) kérelem egybe tartozik, hisz ezek” együttese” hozta létre az alapjogi sérelmemet). A kérelmem e pontjában felhívott norma (KRESZ) alaptörvényellenességét a 25/1993. (IV. 23.) AB határozat tartalmazza.**

C) Kérem, hogy állapítsa meg a szabálysértésekről szóló 2012. évi II. törvény 42. § (5) bekezdése nemzetközi szerződésbe ütközik, (EEJE Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. CIKK 2. pont) és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján **semmisítse meg. (Abtv. 32. § (1) bekezdése alapján. (bármely eljárása során hivatalból)**

D) Kérem, hogy állapítsa meg, hogy a Szabs. tv. 46. § (1) bekezdése sérti az EEJE 6. Cikk 1. pontja „tisztességes” eljárásra vonatkozó rendelkezését.

E) Kérem, hogy állapítsa meg a Szabs. tv. 141. § (1) bekezdésének azon megállapítása amely a pénzbírság befizetésének határidejére vonatkozik alkotmányellenes, mert sérti az Alaptörvény II. cikk emberi méltóságra vonatkozó rendelkezését; sérti a III. cikk megalázó és embertelen bánásmódra vonatkozó megállapítását; a IV. cikk szabadsághoz és személyi biztonsághoz való megállapítását; a XXIV. cikk tisztességes eljárásra vonatkozó rendelkezését (miként a D) pont szerinti kérelmem); a XXVIII. cikk rendelkezéseit,(miként az előzőekben említettek /D) és E)/)

F) Kérem, hogy az alkotmányjogi panasszal érintett (fent megjelölt) járásbírói végzés végrehajtásának felfüggesztését szíveskedjék elrendelni.

G) Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, a KRESZ és a Szabs tv. rendelkezései a fent megjelölt Tapolcai Járásbírói eljárásban nem alkalmazhatók.

Indokaim:

A közúti közlekedés szabályait megállapító KRESZ a preambuluma szerint a Minisztertanácstól kapott felhatalmazás alapján került megalkotásra. A felhatalmazást, melyet a minisztertanács az 1962. évi 21. tvr.-től nyerte, továbbadta a közlekedési- valamint a belügyminiszternek. (szubdelegálás)

A szubdelegálást a korábbi alkotmánybíróság (1312/B/1991. AB határozat) csak a Jat. hatálybalépését követően megalkotott és hatályosult rendelkezések esetében tekintette alkotmányellenesnek.

Mivel a közutakról szóló 1988. évi I. törvény a KRESZ megalkotására felhatalmazást adott törvényerejű rendeletet hatályon kívül helyezte (nem is beszélve a szubdelegáló minisztertanácsi rendelkezésről), a KRESZ un. „csonka jogszabállyá” vált. Ugyanis, a felhatalmazást adó jogszabály hatályon kívül helyezésével egyidejűleg a végrehajtási rendelkezéseket is hatályon kívül kellett volna helyezni, mivel ezek a rendelkezések olyan magasabb szintű jogszabály végrehajtására hivatottak, amely már nem létezik. Ha a végrehajtási jogszabály önálló alkalmazása ennek ellenére - miként a KRESZ-é- nem kizárt, akkor hatályban létük olyan fokú jogbizonytalanságot jelent, amely alkotmányosan nem megengedett. Ilyen esetben ugyanis a végrehajtási jogszabály az alapjogszabály nélkül nem más, mint csonka jogszabály. (25/1993. (IV.23.) AB határozat) Ezért kellett volna a KRESZ-t is hatályon kívül helyezni a felhatalmazó jogszabály hatályon kívül helyezésekor. Ez elmaradt. Azért alkotmányellenes a KRESZ, mert sérti a jogbiztonság elvét. S többek közt ezen alkotmányellenes jogszabály alkalmazása miatt következett be az én személyes jogsérelmem.

A jogállamiság elve -amely kifejezésre juttatja a jog primátusát, a jog uralmát az állam felett, az államnak az alkotmányhoz és az alkotmányosan alkotott törvényekhez való kötöttségét- a magyar Alaptörvény egyik legfontosabb alapelve. (nem véletlenül az Alaptörvénynek az ország neve utáni első mondata)

A jogbiztonság a jogállamiság nélkülözhetetlen eleme

A jogbiztonság az állam -s elsősorban a jogalkotó- kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek,

működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.

A pártállamból a demokratikus jogállamba történő átmenet idején került sor az alkotmánybíróság által azóta már megsemmisített, a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (Jat.) megalkotására. A szabályozás két normaszinten volt lehetséges, - miként ma is: alapjogszabály és végrehajtási jogszabály kibocsátásával. A Jat.-ban lefektetett elvek szerint alapjogot csak törvényben illetőleg törvényi felhatalmazás alapján jogszabályban lehet korlátozni.

E törvény (Jat.) 2. § c) pontja szerint: „Az Országgyűlés törvényben állapítja meg az állampolgárok alapvető jogait és kötelezettségeit, ezek feltételeit és korlátait, valamint érvényre jutásuk eljárási szabályait.” Az 5. § b) pontja szerint törvényben kell szabályozni különösen „a személyi szabadságjogokat és korlátozásukat.” (Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdés b) pont)

A Jat. hatályosulását követően az Országgyűlés megalkotta a jogállami szabályozásnak immár megfelelő, a közutakról szóló 1988. évi I. törvényt, amelynek hatályba lépésével az utakról szóló 1962. évi 21. törvényerejű rendelet hatályát veszítette.

Az 1998. évi LXXIII. törvény 18.§ (1) bekezdése szerint -mely beépült a közutakról szóló 1988. évi I. tv. 48. § (3) bekezdésébe. **„Felhatalmazást kap a Kormány, hogy a közúti közlekedés szabályait rendeletben állapítsa meg.”** /a) pont 9. alpontja/ E törvényi rendelkezés 1999. június 1-jétől hatályos.

Azóta van alkotmányos mulasztásban a Kormány a közúti közlekedés szabályainak megalkotásával. A KRESZ egyes részletszabályait azóta időnként módosítja a Kormány, (2010. évi CXXX. tv. /jelenlegi Jat./ 8. § (1) bekezdése: „A hatályos jogszabályi rendelkezést a jogalkotási hatáskörrel rendelkező szerv jogszabály megalkotásával ... módosíthatja.”) de a Kormány annak a normaalkotási kötelezettségének, amit az országgyűléstől kapott, azaz a közúti közlekedés szabályait, mint életviszonyt teljes egészében átfogó rendeletalkotást mai napig nem teljesítette. (kormányrendelettel a KRESZ egyes szabályait időnként módosítja) Álláspontom szerint a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet nem kell indokolnom, a tényálladék magáért beszél.

A Kormány vagy a Kormány tagjai -miniszterelnök és a miniszterek- végrehajtási jogszabályt bocsátanak ki. A végrehajtási jogszabályok -az alapjogszabályok keretei között- elsősorban olyan részletes szabályokat állapítanak meg, amelyek elősegítik az alapjogszabály rendelkezéseinek gyakorlati megvalósulását, értelmezik az alapjogszabályokban használt fogalmakat illetőleg olyan rendelkezéseket tartalmaznak, amelyek a szabályozott társadalmi viszonyokban bekövetkező változások miatt gyakrabban szorulnak módosításra. Nem vitásan **a KRESZ végrehajtási jogszabály.** Részletszabályokat állapít meg a közúti közlekedési feladatokon belül jelesen **a közúti közlekedésben résztvevők részvételi szabályait**, igazodva a gyakori változásokhoz.

A törvény általános rendelkezéseket állapít meg, s nem terjedhet ki az adott életviszony minden egyes apró részlete előírásainak a megállapítására.

A felhatalmazás alapján történő jogszabály-kibocsátás egyúttal kiadási kötelezettséget is jelent. A jogalkotásra való felhatalmazás nem értelmezhető úgy, hogy a jogszabály megalkotásának vagy meg nem alkotásának kérdésében a felhatalmazást kapott jogalkotó szerv szabad belátása szerint dönthet.

(a korábbi alkotmánybíróság az 1/1991. (I.29.) AB határozattal ezt a kötelezettséget a Kormány esetében egy más szabályozást érintően megállapította)

A jelenleg hatályos Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdés b) pontja szerint: „Az Országgyűlés törvényeket alkot.”

A 15. cikk (3) bekezdése szerint: „Feladatkörében eljárva a Kormány törvényben nem szabályozott tárgykörben, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján rendeletet alkot.”

Ezen jogszabály alkotási kötelezettségének nem tett eleget a Kormány 1999. június 1. óta. S ezért valósít meg ma is mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet.

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg.”
(Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés)

„Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.” (Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés)

A korábbi Alkotmány az 55. § (1) bekezdésében ekként rögzítette: „A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra.”

A személyes szabadság és biztonság a legrégibb múltra visszavezethető, „legértékesebb” alapjogok közé tartozik.

Ugyanakkor nem korlátozhatatlan. Mind a hazai jog, mind pedig a nemzetközi dokumentumok meghatározzák azokat az okokat, amelyek a személyes szabadságtól való megfosztást és annak korlátozását indokolhatják. (okok, eljárási szabályok, bírói részvétel, biztosítékok, szabadságtól való megfosztás (pénzbüntetés szabadságelvonásra való átváltoztatása))

A korábbi alkotmánybíróság 60/1993. (XI.29.) AB határozata szerint: „A szabad mozgáshoz való jog a helyváltoztatáshoz való jog szabadságát jelenti. A magyar alkotmány a közlekedés szabadságát külön nem nevesíti, de a szabad mozgáshoz való jog magába foglalja a járművön vagy járművel való helyváltoztatás szabadságát is.” (a jelenlegi Alaptörvény sem nevesíti külön)

Helyváltoztatás szabadsága, járművön vagy-meghatározott feltételek teljesítése esetén- járművel (1988. évi I. tv.3. § (1) annak van, akinek van mozgásszabadsága, aki a tartózkodási hely szabad megválasztásának jogával rendelkezik. Mozgásszabadsága pedig annak, aki személyes szabadsággal bír. Azaz a gépjárművel való helyváltoztatás (közlekedés) szabadsága a személyi szabadság részjogosítványa.

Személyi szabadság tekintetében a jog számos törvényes korlátozást -és ezek eljárási szabályait- ismeri. Teljes felsorolás nélkül: őrizetbevétel, előzetes letartóztatás, elővezetés, közbiztonsági őrizet, járványügyi megfigyelés és zárlat, elfogás és előállítás, s nem is beszélve a szabadság teljes megvonásáról.

Szabadságvesztés, mint büntetés és ide tartozik a szabálysértési törvény alapján kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabálysértési elzárásra vonatkozó átváltoztatása.

Emiatt az „átválthatóság” miatt a szabálysértési törvény is a személyi szabadságot korlátozható jogszabályok közé tartozik.

Lehetséges, hogy -miként a most alkotmányjogi panasszal támadott járásbírói eljárásban- az összes eljárási szabályt precízen betartották, (bár nem így történt) de az eljárás alapul fekvő normája/normái nem állja/nem állják ki az alkotmányossági próbát, azaz alkotmányellenes/ek.

Erre figyelemmel az így hozott bírósági határozatok is törvénytörők lesznek/lettek.

Alaptörvénytörőek.

Már a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény indokolása általános része kifejtette: a szabálysértés korábbi szabályozásának bírósági megtámadhatóságra vonatkozó szabályainak alkotmányellenességét. (miként a jelenleg hatályos szabálysértési törvénynek a szabálysértési határozat bírósági felülvizsgálati eljárásra vonatkozó egyes szakaszai is azok)

Ezt egyrészt az Alkotmánybíróság 63/1997. (XII. 12.) AB határozatára, másrészt az EEJB joggyakorlatára alapozva állapította meg a törvényindokolás.

Az EEJE ratifikációja azzal a fenntartással történt meg, hogy a Magyar Köztársaság a szabálysértési ügyekben az időtájt nem tudja biztosítani a bírói út lehetőségét, amelyet pedig az EEJE 6. CIKK alanyi jogként garantál az érintetteknek. (Hetedik kiegészítő Jegyzőkönyv 2. Cikk)

A felhívott AB határozat és az EEJB egyezően fejt ki, hogy **a szabálysértés a közigazgatás büntetőjoga**, (álláspontom szerint így ez is az állam büntetőhatalma része) amelynek esetében - függetlenül attól, hogy ezeket a jogsértéseket az adott állam belső joga közigazgatási jogellenességnek vagy bűncselekményeknek definiálja- úgy kell eljárni, mintha bűncselekményekről lenne szó.

A strasbourgi Európai Emberi Jogi Bíróság (EEJB) több eseti döntésében azt az álláspontot képviselte, hogy, ezekben az ügyekben érvényesíteni kell a tisztességes, a „fair” eljárás szabályait; a bíróságnak adott esetben perrendszerűen, ténybizonyítás lehetőségével is élve kell döntést hoznia.

Az EEJE Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. CIKK-e a büntető ügyekben való fellebbezési jogról szabályoz. A 2. pontja szerint a fellebbezéshez való jog kisebb jelentőségű bűncselekmények esetében korlátozható, -mint az előzőekben kifejtettek szerint, a közigazgatási jogellenességet (szabálysértést) is bűncselekménynek kell tekinteni, tekinti az EEJB és az EEJE..

A "korlátozhatóság" -álláspontom szerint- a büntetőügyekben (szabálysértési eljárás) nem jelenti a fellebbezéshez való jog negligálását, teljes ellehetetlenítését. (egyúttal mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség is álláspontom szerint) Mert nem teszi lehetővé, hogy -akár-meghatározott feltételek teljesülése esetén- az eljárás alá vont élhet fellebbezési joggal a szerinte jogszabálysértő bírósági döntéssel szemben. (személyi szabadság korlátozhatóság az „átváltoztathatóság” lehetősége miatt)

Hasonló a helyzet az EEJE már említett 6. CIKK 1.pontjában megállapított pártatlan **bíróság** tisztességes eljárását érintően is.

Bíróság azaz bíró és nem bírósági titkár. Az a garancia, amit a bírósággal szemben támaszt a jog a bíró személyében realizálódik, testesül meg. Hisz végső esetben a szabálysértési eljárásban hozott döntés „következménye” személyi szabadság megvonása is lehet. Ugyan bizonyos bírósági feladatokat törvény bírósági titkárhoz is rendelhet, de akkor is biztosítania kell/kellene a törvényekben, hogy a végző döntést még a közigazgatási büntetőügyekben is bíró hozza meg. Ezért ütközik nemzetközi szerződésbe/bekebelezett törvénybe a szabálysértési ügyekben eljárható bírósági titkárra vonatkozó szabálya, a Szabs tv. 42. § (5) bekezdés. És ezért nem nevezhető „tisztességes eljárás”-nak a ma hatályos szabálysértési eljárás.

Az alkotmányjogi panaszt „megalapozó” tényálladék az alábbiak szerint:

A tényállás érinti a Tisztelt Alkotmánybíróság IV/789/2018. és a IV/1149/2018. számú aktáját.

A szabálysértési határozattal szemben a biztosított határidőn belül kifogást nyújtottam be.

A benyújtott kifogást a Tapolcai Járásbíróság egyik bírósági titkára bírálta el. A bírósági titkár a végzésében arra hivatkozott -egyezően a szabálysértési hatósággal-, hogy a jelen kérelemmel érintett eljárásban alkalmazni kell a Szabs. tv. 23. § (3) bekezdését. Az én ezzel kapcsolatos álláspontom változatlan. Egyúttal sérti a bíró szabad mérlegelési jogát. (jogalkotással elkövetett jogsérelem, azaz a jogalkotás korlátai)

A tényállás keretében tisztelettel utalok a BH2012. 209. eseti döntésre, bár a jogszabályi környezet azóta megváltozott. Mind a szabálysértési hatósági, mind pedig a bírósági eljárást érintően utalok továbbá arra a tényre, mely szerint maga a Rendőrség többek között szabálysértési hatóság is. Ezért a 60 napos elbírálási határidő a szabálysértési hatósághoz, azaz a rendőrséghez való „megérkezés”, azaz a jogellenes magatartás rendőrségi észlelésével veszi kezdetét. (szerintem össze nem egyeztethető az eljárás tisztaságával, ha több hónapot vesz igénybe, hogy ugyanazon szervezet egyik irodából a másikba, egyik eljárótól a másikhoz áttegye az iratokat -miként a jelen esetben is-.

Magam is gyalogosan illetőleg gépjárművezetőként veszek részt a közúti forgalomban. Közlekedem. A KRESZ szabályinak megsértése miatt a közlekedési hatóság számos esetben marasztalt el. (az évi 4-500 ezer szabálysértőhöz hasonlóan)

Kerestem a büntetésem jogalapját és a normaalkotási folyamatot, amikor is észleltem az alkalmazott jogszabályok „alkotmányossági problémáit.” Ide tartozik a gépjárművezetői engedély kiadásának, az orvosi alkalmasság bejegyzésének kérdésköre is.

A mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet már kifejtettem, miként a KRESZ alkotmányellenességét is. A személyi szabadság csorbulásának a kérdését alkotmányellenes jogszabály alkalmazása mellett, szintén.

És maradt a gépjármű vezetői engedély és az orvosi alkalmasság kérdése. Ez pedig az alábbiak szerint:

Mint kifejtettem, a mozgásszabadság, benne a közlekedés -gyalogosan, gépjárművön vagy gépjárművel- a személyes szabadság részjogosítványa. Ebből következően -álláspontom szerint- a meghatározott feltételek teljesítése esetén a gépjárművezetés is alapjog. Ezért nem „engedély”, hanem igazolvány. **Alapjog gyakorlása nem lehet engedélyköteles.** (az alapjogot ugyanakkor törvényi feltételek mellett lehet korlátozni az alapjogok konkurálására figyelemmel, a szükségesség és arányosság elve figyelembevételével)

Még az első, az 1970-es években kiadott gépjármű vezetői engedéllyel rendelkezem, (az a rózsaszín kihajthatós, amelyikbe az orvos írta és pecsételte le az orvosi alkalmasság idejét) s a hatósági bejegyzéseknél még most is lenne hely az alkalmassági idő beírására. (ezt a jelenlegi szabályok az orvos számára már nem teszik lehetővé, az okmányiroda pedig megtagadta a beírást ebbe a vezetői engedélybe, s csak új kártya alapú igazolványt hajlandó kiállítani.

A kártya alapú vezetői engedély uniós joggal „érintett”, de „magyar” megvalósulási módon!

A régi vezetői engedély személyazonosításra/igazolásra nem volt alkalmas. Az új, a kártya alapú már igen. Legalább 3 dátumot tartalmaz, egyrészt az adott gépjármű kategóriájára vonatkozó eredményes vizsga letételének a napját, másrészt az orvosi alkalmasságot, harmadrészt pedig azt a

dátumot, amíg a vezetői engedély személyazonosításra érvényes.

A kártya alapú vezetői engedélyt egyszerre vezették be, lehetőséget sem hagytak a norma címzettjei számára az esetleges választásra. (jogbiztonság!)

Én két okmánnyal is rendelkezem, ami személyazonosításra alkalmas. Van személyi igazolványom, és van útlevelem. Nekem nincs és nem volt szükségem egy további okmányra, mely személyazonosításra alkalmas. Nekem vezetői engedélyre -helyesebben igazolványra- van szükségem. A jogalkotó pedig úgy döntött, hogy akkor és csak akkor állítja ki a részemre a vezetői engedélyt (jegyzí be az orvosi alkalmasság időpontját), ha egy -immár 3.- személyazonosító okmányt kérek. És mindezt plusz szolgáltatási díj ellenében.

Azaz olyan „szolgáltatás” igénybevételéhez társítja az orvosi alkalmasság bejegyzését, amire nekem nincs szükségem, s teszi ezt plusz díj ellenében. Ezért állítom, hogy ha az állam olyan szabályozást állapít meg, amely alkotmányellenes (bármilyen módon is: mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség, nemzetközi szerződésbe ütközés stb., akkor az állam nem tarthat igényt az állami büntetőhatalom alkalmazására)

Megítélésem szerint a megszerzett gépjármű vezetésére való jogosultság -meghatározott feltételek teljesítése esetén- szerzett jognak is minősül, s jogvédelemben az alapjog védelmén kívül a szerzett jogok védelmében is részesül/ne...

A vezetői engedély tulajdonképpen egy vizsgaokmány és egy orvosi alkalmasság igazolására vonatkozó okirat „együttese”. Igazolja, hogy mely kategóriában és mikor tettem eredményes vizsgát, valamint rögzíti az orvosi alkalmasság időpontját.

Lejárt az orvosi alkalmasságom, még az érvényesség időtartama alatt meghosszabbítottam, az orvos kiállította róla az igazolást, majd az okmányiroda csak a már említettek szerint akarta azt bejegyezni. Választási lehetőséget sem biztosított a jogszabály arra, hogy választhassak. Immár plusz díjért kapok olyan okmányt, ami személyazonosításra is alkalmas (és nem kérek új személyi igazolványt) vagy érvényes személyi okmány mellett plusz pénzért állítják ki számomra a vezetői engedélyt. Olyan szolgáltatás igénybe vételéhez kötik, amire nekem nincs szükségem, s teszik ezt plusz pénzért. Ennyi erővel bármihez is köthetnék. Kopasz hajnyíráshoz, tetováláshoz stb. Szerintem sérül a jogbiztonsághoz való jog és a szerzett jogok védelméhez való jog.

Tisztelettel itt kívánom megjegyezni, hogy a hatályos jog szerint -326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet 120. § (1) bekezdés- „E rendelet hatálybalépése előtt kiadott járművezetésre JOGOSÍTÓ (és nem engedély!!!) valamint járműokmányok a rendelet hatályba lépését követően is érvényesek.”

Megítélésem szerint, ha érvényesek, akkor azokba be is lehet jegyezni, s nem kell új okmányt kiadni.

A személyi szabadság korlátozásáról:

A Szabs. tv. 141. § (1) bekezdése szerint a pénzbírságot az azt meghozó bírósági végzés időpontjától (és nem a kézbesítéstől!!!) számított 30 napon belül kell megfizetni.

Álláspontom szerint a jelenleg hatályos Szabs. tv.-nek a pénzbírság megfizetésére vonatkozó, a végzés meghozatalától számított 30 napos rendelkezése alkotmányellenes és nemzetközi szerződést sért, mert sérti a jogbiztonság alkotmányos elvét, hisz akként lehetséges a személyi szabadság elvonása (elzárás), hogy az eljárás alá vont még meg sem kapta a szabálysértés elbírálásáról a döntést, s így meg sem nyílt előtte a teljesítés lehetősége, s pusztán a szabálysértési előadó jóindulatán múlik az, hogy kezdeményezi-e az elzárásra való átváltoztatást, avagy sem.

Megítélésem szerint a „jóindulat” nem alkotmányjogi kategória (jogbiztonság-kiszámíthatóság, állandó fenyegetettség)

Sérti az emberi méltóságot, az egyéni autonómiát, mert kiteszi az egyént olyan eljárásoknak, amelyek össze nem egyeztethetők a jogállamisággal, a nemzetközi szerződésekben lefektetett alapelvekkel, akként sértve azokat, hogy olyan eljárássorozat keretében kerül a végén sor a személyi szabadsága korlátozására/elvonására, melyekben az érintett a döntéssel szemben nem élhet jogorvoslattal, nem bíró hozza a személyi szabadság elvonására vonatkozó döntést (ide értve az átváltoztatásra vonatkozó döntést is), s az érintett személy részére még nem is került sor a bírósági döntés kézbesítésére (szabálysértési bírósági végzés), s már vonulhat is be a szabadság elvonása letöltésére, adott esetben rendőrhatalósági előállítás stb.. (az alaptörvény/alkotmány általános személyiségvédelmi funkciójának a hiánya ide értve a Szabs.tv.-t és a Be.-t is) S az egyébként részére biztosított egyéb jogok, így a részletfizetés stb. nem konkurálnak az előzőekben felhívott alkotmányellenes állapottal, azt nem helyettesítik.

A pénzbírság átváltoztatása elzárásra megítélésem szerint ugyan olyan súlyú bírósági eljárás, mint az adott szabálysértés bírósági megítélése, avagy egy büntetőbírósági ítélet letöltendő szabadságvesztésről; nem véletlen a pénzbírság napi tétel szerinti meghatározása a szabálysértést elbíráló határozatban.. A jogorvoslathoz való jognak az eljárási rendből való kizárása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, s sérti az EEJE 7. Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. Cikkének a megállapításait (büntetőeljárás, függetlenül attól, hogy azt a bíróság, avagy a közigazgatás gyakorolja)

Megítélésem szerint ez embertelen és megalázó bánásmódra ad lehetőséget mind a bíróság mind a rendőrség, mind pedig a büntetésvégrehajtás részéről, s a személyi szabadság alkotmányellenes elvonásához vezet/vezethet.

A bírósági eljárás (ide értve az azt megelőző „közigazgatási” /rendőrség/ szabálysértési eljárást is) „tisztességes” volta kritériumait az Európai Emberi Jogi Bíróság részletes tartalommal „kiművelte”. Megítélésem szerint ez az a jogi fogalom, amit nem szükséges a Tisztelt Alkotmánybíróság részére kifejteni. Az a Tisztelt Alkotmánybírók zsigereiben is már benne van,

Korábban már utaltam a jogbiztonság tiszteletre méltó emlékü Kilinyi Géza és Vörös Imre alkotmánybíró urak általi „gyönyörű” megfogalmazására: „A jogbiztonság ... hogy a jog egésze és egyes részterületei ... világosak, egyértelműek...” Pár ezer forint az, amit a plusz szolgáltatásos vezetői engedély kiadásáért kér az állam. De itt nem pénzről, hanem a jog primátusának elve sérüléséről, nem maradéktalan teljesüléséről van szó.

Az előzőekben felhívott eljárási szabályok -álláspontom szerint- nem felelnek meg a jogállamiság követelményeinek. Ezért **kérem az Alkotmánybíróságot, állapítsa meg: alapjog gyakorlására nem kell engedély**, ezért a gépjárművezetői engedélyre vonatkozó szabály alkotmányellenes. Ez a **H) kérelmem**.

Egy falusi hentes és mészáros mester próbálta összefoglalni azon aggályait, amik az őt érintő, felhívott eljárásokban a hatóság/bíróság által alkalmazott jogszabályokkal kapcsolatban benne megfogalmazódtak.

Sem kúriai felülvizsgálati kérelem sem pedig perújítás nem került benyújtásra. (a kúriai felülvizsgálatra nyitva álló határidő még nem telt le, amennyiben e rendkívüli jogorvoslattal élni fogok, úgy jelzem azt a Tisztelt Alkotmánybíróságnak; álláspontom szerint a járásbírói döntés a

határozathozatallal jogerős -végrehajtható-, ugyanakkora rendkívüli jogorvoslatokra nyitva álló határidő az indokolással ellátott bírósági határozat kézbesítésével nyílik meg, ellenkező esetben a bírósági döntés indokolása hiányában kellene benyújtani a rendkívüli jogorvoslatokat, hogy nem ismert a bírósági döntés indoka, ezzel pedig a „tisztesseges eljárás” /1993. évi XXXII. tv. 6, Cikk 1. pont/ előírása maradéktalanul nem teljesülne)

Badacsony, 2019. április 23-án

Tisztelettel:

Szebellédi Ferenc

kérelmező

képv.:

dr. Benda Balázs

ügyvéd

